

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Effusio cordis efficacissima ad sanctissimam Trinitatem. Dei beneficia,
hominumq[ue] ingratitude summam perstringens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

PHARETRÆ DIVINI AMORIS

Libri Primi Pars II.

Complectens in se effusiones cordis ad Deum, gratias agentis pro beneficijs ab eodem acceptis, seseque ad sui humiliationem exercentis, & veniam peccatorum petentis.

Effusio cordis efficacissima ad sanctissimam Trinitatem, Dei beneficia hominum, ingratiitudinem summam perstringens.

Ad Patrem cœlestem.

Gloriosissime, potentissime ac superdulcissime Domine Deus meus, quam magna & incomprehensibilia sunt super nos beneficia tua, super me verò peccatore vilissimo, ac omni beneficio tuo prorsus indigno, tanto maiora, quo tu melior maiorque es, ego verò vilior, peior atque indignior sum. Cogitaturus itaque de tuis in me collatis beneficijs, à quo exordiar Deus meus, nescio: omnia enim tua sunt, ideo cuncta magna. Quicquid sum, quicquid habeo tuum est, præter malitias & peccata mea quæ sola mihi propria sunt. Plura autem alia sunt tua dona, quæ non habeo, quæ neglexi, quæ perdidici, quæ accipere recusavi (imò tuæ beneficentiæ obstiti) pro quibus perinde debitor sum, pro quibus gratias agere simul ac veniam à te petere teneor, propterea, quod non aptavi me ad beneplacitum tuum. Sit tibi laus & gloria pijsime Pater, & propter te metipsum mihi quæso ignoscas, ac deuo tua bonitate suppleas, quicquid à me neglectum est. O Deus misericordissime, quid retribuam tibi pro omnibus quæ tu tribuisti & retribuisti mihi? O sapientia quæ aperis os mutorum da mihi vocem laudis, ut euarrem omnia beneficia tua, quæ mihi Domine à principio contulisti. Ecce enim tuus sum, qui creasti me. Quod autem me creares, & in numero creaturarum tuarum numerares, ab æterno tu præordinasti, antequam quicquam faceres à principio. Antequam extenderes cœlos, antequam cuncta faceres, quæ fecisti, me tuam creaturam fore prævidisti & voluisti. Et unde hoc benignissime Deus altissime, potentissime creator, pater misericordissime atque mitissime, aut quæ mea merita, ut placeret tibi præordinare me & creare? Non aliter profectò quam gratis, quia tuæ bonitati sic placuit, fecisti, ut vel inde diligam te, quia prior diligens præuenisti me.

Cùm itaque non essem, fecisti me, non lapidem, non bestiam, sed creaturam rationalem, ad imaginem & similitudinem tuam, diuinitatis tuæ participem, felicitatis capacem. Vbi & hoc beneficij tui est, quod accepi corpus perfectum, & (ne alijs, inter monstruosa despectui, & mihi sim oneri) membrorum integritatem, sanitatē, sensuumque perspicacitatem, quæ sicut dedisti, ita conseruas, & conuenientia illis obiecta ad utilitatem & recreationem varia donas. Antequam autem dares mihi esse, ne infelicitate essem, reconciliasti tibi naturam humanam, faciens pacem per sanguinem & mortem unigeniti Filij tui. Pro quo tibi Pater æterne gratias ago, qui misisti unigenitum Filium tuum in mundum incarnari, inter homines conuersari, prædicare, pati, crucifigi, & mori pro me, Amen.

c Ad

Mat. 23. v. 5.

O Domine Iesu Christe creator, amator & redemptor meus charissime, ecce indignissimus ego, vilissimusq; peccator, qui tuam bonitatem prorsus infamam toties tamq; enormiter in offendi, adsto hic ante cōspectum immēse tuę pietatis cum omnibus malis & peccatis meis. Sed o suavissime redemptor quid dicam? O fili Dei, o fili hominis, o agne mansuetissime atq; mitissime, te laudo, te adoro, te benedico, tibiq; gratias ago pro ineffabili charitate tua, qua propter me dignatus es tam ineffabilia operari, tamq; indigna perpeti: O dulcissime Iesu, quoties pro me itineribus es fatigatus, quoties in oratione pernoctasti, quoties prædicando es lassatus, quanta ex charitate pro me captus, ligatus, cæsus, consputus, flagellatus, coronatus, crucifixus. Tu enim vulneratus es propter iniquitates nostras, at trinus es propter scelera nostra. *Disciplina pacis nostra super te, & tuo liuore sanati sumus. Quæ non rapueras exoluisti, quæ nos debuimus, & soluere nequiuimus, tu nobis donasti, tu pro nobis satisfecisti. In mortem dedisti animam tuam, & cum sceleratis reputatus es, vt sceleratos à morte redimeres: Factus es sicut non habens speciem neq; decorem, velut leprosus, humiliatus ac percussus à Deo, dum pro impijs ad mortem sicut ouis ad occisionem, ductus es, vt impios ac æternæ morti obnoxios, beatos faceres atq; gloriosos.*

Quid vltra? Peccatis meis, irritamentis bonitatis tuæ, cū necdum essem, antidotum de corpore & sanguine tuo fecisti, vt te faciente prodirem in esse, nihilq; deforet, quod ad beatum esse perduceret; Cū scires quod me destructurus essem, ex te præparatum est, quo reformarer.

Inde o Deus meus, misericordia mea, inde reluce: pietas & ineffabilis bonitas tuæ: quandoquidem cū præseires omnes nequitias meas, omnia scelera mea, omnes abominationes meas, quibus te eram contempturus, & hodie contemno, nihil tamē horum omnium intermisisti, nec clausisti viscera pietatis tuæ erga me. Tantum enim hoc ipsum abfuit à bonitate tuā, vt etiam vsque modo in gratissimo, duro atq; indigno non cesses pro malis bona retribuere.

Porro pro parentibus meis, & pro parentum cura & labore, eruditione ac sollicitudine, quas possum tibi Domine gratias agere? quandoquidem quicquid circa me factum, quicquid mihi impensum, tua prouidentia & te disponente, actum est. Tuæ sunt omnia Deus meus. Et quo: pater parentibus pijs, non ethnicis, non Iudæis, non ante, aut sub lege, sed coruscante iam Euangelio, & in tempore gratiæ natus sum, quod ad fidem instructus sum, quod baptismum & tuæ passionis fructū mihi præbuiisti, quod membrum corporis tui, ac filium nouare generatione me fecisti, quod deniq; vilissimo stercore nobilissimum familiæ tuæ principem angelum beatum in eustodem, & (quod cum verecundia dicere deberem, nisi & te ipsum pro me seruum fecisses) in ministrum mihi dedisti, cunctasq; tandem creaturas in vsum, solatium, ministerium, exercitium ordinasti.

Domine Deus meus redemptor meus, quanta pro his laude dignus es, quanto honore venerandus, quanto amore amplectendus, maximè autem pro gratuita hac tua beneuolentia, elementia & charitate, quæ sola vt hæc faceres, te induxit Deus æterne, Deus metuende, colende, Deus iustissime sed benignissime: quomodo nō merito confundor & erubescō, cū pro tua longanimitate gratias agere volo, qua me tanto tempore blasphemantem & frontose peccantem sustinuiisti, nihilominus benefaciens

refaciens mihi pascensq; me, & cetera vitæ necessaria, imò superneccessaria mihi tribuens, conferuans à periculis, à morte, à grauioribus peccatis liberans atq; præferuans, nec diabolo (sicut iustum fuerat) potestatem in me permittens, damnationis sententiam (quam non minus enormiter, quam multipliciter merui) suspendens, & cum interim complures meliores me in peccatis morerentur æterna morte perituri, in vita ad pœnitentiam me sustentans.

Heu pijsime redemptor, quam diu expectasti me, & non veni. Tu clamabas, & ego audire nolebam. Inuitabas, & renuebam. Mandabas, & contradicebam. Trahebas, & repugnabam. Terrebas, nec curabam. Sequebaris, & fugiebam. Blandiebaris & contemnebam. Benefaciebas, & ego pro bonis mala rependebam. Vicit tamen vel sero tua bonitas meam malitiam, nec in profundum obstinationis me penitus abire permisisti. Dirupisti vincula prauæ consuetudinis, & peccandi iugum (quod mihi vt necessitatem ipse imposueram) soluisti. Vocasti, & vt audirem, aures mihi aperuisti. Immutasti salubriter cor meum, & voluntatem dedisti ad te reuertendi. Extraxisti me de profundis peccatorum, & adhuc pristinis peccatis sordidum, misericordissime suscepisti: nihil memor iniuriarum & iniquitatum mearum grandium.

Post tanta itaque facinora mea ad vitam pœnitentiæ, ad gratiam etiam, ad illuminationem hanc perduxisti, recedentemq; reelevatoristi. Quoties enim recidi, quoties deliqui, toties vt veniam peterem, veniam sperarem, excitasti, penitentiq; misericordissime nihil improperans dimisisti. Deus meus quid dicam? Quid prædicem de tua bonitate, nulla nostra malicia superabili.

Maiores enim omni iniquitate nostra, ideo vincit & concludit nos.

Benedictio igitur & claritas, & gratiarum actio, laus, honor & magnificentia sit tibi & ab vniuersitate omnium creaturarum tuarum pro me, quod sacris literis imbuiisti me, quod ad Christianismum, quod ad statum sacerdotalem, ad hunc ordinem, ad statum animæ & corpori tutissimum, saluberrimum, atq; (vt vsquequaque nihil desit mihi) sufficientissimum vocasti me. Ad congregationem item hanc sanctam & tibi placentem, vbi instrui me faceres simul ipse inspirans ad beneplacitum tuum perficiendum, & ad virtutum profectum, immutansq; duriciam & prauitatem voluntatis meæ, vt placeant nunc, quæ ante displicebant, & quæ ante male placuerant, nunc salubriter displiceant. Et quamuis (proh dolor) acedia ad bonum, pronitas ad malum, & peccandi libido ex praua consuetudine ita mihi adhæreant, vt continuè vsq; modo contra tuam voluntatem agens, benignitatem & mansuetudinem tuam irritem; præbes tamen & spem salutis, ob tuam ineffabilem clemenciam. Et cum nihil boni, nihilq; puri inuenias in me coronandum, largiris mihi tua merita; promittis, & expectare me facis cum sanctis tuis Domine Deus meus æternæ felicitatis consortia.

Pro his omnibus & innumeris alijs tuis beneficijs mihi incognitis, laudo, benedico, adoro te & gratias ago tibi clementissime Iesu, pijsime & dulcissime Domine Deus meus: & singulariter pro charitate tua immensa atq; dignatione, qua me dilexisti & diligis, qua fecisti & facis quicquid facis. Quæ vtiq; quanto est maior, tanto ingratitude mea est grauior, prauitas mea inexcusabilior, & negligentia deterior. Veruntamen benignissime saluator, quia non congruit, sed derogat bonitati tuæ, de misericordia tua desperare, quæ in infinitum maior est iniquitate humana: & quia tu solius sum, plasma tuum, nusquam nisi ad te habens refugium, à nemine alio

priuati.

principaliter, nisi à te expectans auxilium, non proiecijs me, non derelinques me in finem. Quamuis itaq; ò Deus sanctissime, ò saluator pijsime tam grauitè, tamq; enormiter peccauerim, vt omnium creaturarum vsu atq; obsequijs sim indignus, imò hoc millies promeruerim, vt creaturæ omnes aduersum me insurgant, & creatoris sui in me viciscantur iniuriam, non tamen despero, nec desperabo, sed in pietate tua & miseratione infinita respiro. In benignitatis ergo tuæ abyssum me proiecio, in profunda vulnerum tuorum me immergo, & ab ira tua abscondo, obsecrâs per eadem & per omnia quæ egisti, ac passus es pro nobis, dulcedinem cordis tui, vt veniant & salutem merear consequi, & vt ne ad momentum quidem à te valeam separari. Sanctissime, immense, præpotens, adorande, metuende, bone, dulcissime, misericordissime Deus, rogo te per charitatem tuam omnem, per cor tuum amorosum, dulcissimum & benignissimum, perq; matrem tuam purissimam ac tibi acceptissimam, & per omnes qui tibi ab æterno placuerunt, & vsque in æternum placebunt, vt misericordiam tuam mecum facias & perficias magnam ac sempiternam. Aufer nunc à me quæ tibi displicent, & da quod placet. Tene, dirige, posside me tu solus in æternum. Non aliter nec aliud me velle sinas, quam vt extincto, omnium malorum causa, priuato ac adulterino amore, deinceps castissimo, feruentissimo atq; fidelissimo amore, te diligam, ac cuncta quæ extra te sunt fastidians, tibi fideliter & inauertibiliter inhzream: honorem quoq; tuum, atque dulcissimi cordis tui beneplacitum ardētissime sitam, fidelissime infatigabiliterq; intendam, quæram, promoueam perficiamq;. Omnes item vires tam animæ, quam corporis mei, omne quod in me est, totumq; tempus ad vitæ meæ correctionem mihi indultum, quam vtilissime & fructuosissime expendam. O Deus meus & creator meus, O Deus meus redemptor meus, O Deus meus saluator meus exaudi me, & intende voci deprecationis meæ. Adiuutor meus esto, ne derelinquas me, neq; despicias me Deus salutaris meus. Exaudi me pauperulum famulum tuum manibus tuis plasmatum, Deus meus misericordia mea. Amen.

Ad Spiritum sanctum.

O Benignissime, suauissime atq; dulcissime Spiritus sancte Deus, Patris Filijq; amor ac nexus: ecce ad tuam clementiam humiliter accedo, totus ob meorū peccatorum grauitatem, vilitatisq; ac reliquarum miseriarum mearum recondationem deiectus ac desperatus, nullam inueniens in meipso nec requiem, nec pacem, nec consolationem: obsecrans te per tuam ineffabilem dulcedinem, pietatem ac bonitatem, vt cœlesti tua consolatione animam meam miseram & desolatam visitare recreareq;, crassissimasq; mearū cœcitatē & ignorationis tenebras quibus tanto tempore iacuit inuoluta, splendidissimo diuinissimoq; lumine tuo procul ab ea abigere, & viam veritatis clare edocere digneris. Tu enim verus es consolator afflictorum, desperatorumq; dulce refrigerium, ac peccatorum plena remissio. Ad te aspiro, ad te anhelo, in te solo quiescere concupisco. Tu pie Domine Deus meus, vtinam afflictionibus meis digneris imponere finem, pusillanimitati meæ addere spem & fiduciam, peccataq; mea immanza misericordissima tua delere pietate, gratiaq; tua omnia mea interiora, animam, cor & sensus omnes perfundere ac perlustrare, locumq; tibi ipsi in interiori animæ meæ fundo dignum præparare, atque donis tuis alijsq; virtutibus me exornare, & omnes sordes meas ardore flagrantissimæ charitatis tuæ expurgare, talemq; me facere, in quo sine vllò impedimento præclarum

clarum tuum possis, (quando ac quotiescunq; id tibi placeret) opus peragere. Et no-
tantum bonum, ob meam indignitatem, vilitatem & ineptitudinem, o summa pre-
clarissimaq; ciuium celestium suauitas ac dulcedo præpediatur, noli quæso peti-
tiones pauperuli seruuli tui diutius protrahere, sed vel iam tandem satisfac desi-
derio meo. Et effundo secreta cordis mei in conspectu tuo o altissime Deus, confi-
teorq; tibi, quod quousque hac tua diuina gratia, consolatione, præsentiaq; destitu-
tus fuero, nunquam mentis meæ tenebras excutere potero, neque vias meas, neque
meipsum, neque quæ intra me latent lucide perspicere vel cognoscere, neque, quod
maximum est, peccati fœditatem, neque virtutum decorem & nobilitatem, neque
animarum rationalium pulchritudinem & dignitatem, neque seculi præsentis flu-
xibilitatem, neque potentiam, sapientiam ac bonitatem tuam, neque gloriæ tuæ
perpetuitatem sufficio intelligere. Veni igitur o alme Spiritus, & habitationem tibi
perpetuam in me construe, omniaq; quæ mihi ad salutem necessaria sunt misere-
ricorditer concedere dignare, meq; totum tibi tene astrictum vinculis illius indis-
solubilis amoris, quibus omnium electorum tibi corda alligata & vnita tenes, vs
hic in gratia & postea in æternitate tecum sine fine permaneam, Amen.

*Effusio seu meditatio cordis alia, gratias agentis pro beneficijs Dei generaliter, haud incon-
gruè post Eucharistiæ sumptionem exercenda. Et certè nullus deberet viuere
Christianus, qui hoc aut simili modo quotidie Deo non
gratias ageret.*

Omnipotens sempiternæ Deus, vita mea, omne bonum meum, & vniuersa fæ-
licitas mea tu es. Ego autem terræ puluis, & miser vermiculus terræ, ante
faciem tuam sto, te laudare, tibi que gratias agere gestiens. At quia hoc di-
gnum non possum, nec quod tibi offeram habeo, offero tibi omnium sanctorum an-
gelorum hominumq; virtutes ac merita: imò & CHRISTI IESV filij tui laudem
& amorem (quibus te colit & amat) pro omnibus misericordijs, donis, & benefi-
cijs mihi ingratisimo à te Domine Deus meus vnquam collatis. Tibi enim con-
fiteor amantissime pater, tibi gratias ago, teq; adoro & laudo, quia tu me ex im-
mensa charitate, & gratuita bonitate tua creasti ad imaginem & similitudinem tui.
Tu varias propter me creaturas in vsum & ministerium creasti, tu me ab exordio
vitæ meæ vsque ad hanc horam in corpore & anima pauidisti & fouisti: tu me ab in-
numeris periculis animæ & corporis atque malis aut præseruasti, aut eripuidisti: tu
in peccatis grauissimis me putidum, aberrantem, tibi contumeliosum, & mundo
scandalosum, tot annis longanimiter tolerasti, nec, quod millies atque millies
commerueram, in sceleribus meis me damnasti (heu quot interea, qui minus te
offenderunt quam ego, ad inferna descenderunt) sed ad salutis viam, licet surdū,
varijs institutibus atque modis admonuidisti, & reducere fugientem ac renitentem
voluidisti, donec tandem potenti virtute malitiam meam tua benignitate superans,
& cuncta circa me ordinans, ad hunc salutiferum viuendi statum me conueridisti:
non desinens præterea huc vsque benefacere mihi, qui tibi in omnibus ingratus,
inutilis atque infidelis sum.

*Hæc possent cogitari singularia beneficia tibi collata, & pro illis gratia agi. Cæterum,
vt tecum in perpetua gaudeam felicitate, nullaq; peccata quamlibet grandia, me
quæant à te separare, filium tuum præmisisti in mundum, quem etiam in dolores,
pœnas, ignominias, ad crucem, & mortem propter me exposuidisti.*